

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ

БЮЛЕТЕНЬ

Офіційний орган м. Олександрії та району.

Рін видання 2, ч. 64 (88).

Середа, 11 листопада

1942 р.

Ціна 1 крб.

У світлі подій

На західному Кавказі після відсічі сильних протинаступів піхота зайняла ворожі позиції. Бойові літаки знищили в порті Туапсе три торговельні кораблі разом 5800 рбт. Бойові літаки заатакували вороже постачання. У районі Алагіру у повному ході завзяті наступальні бої з ворогом, що завзято борониться. Авіація бомбила скупчення війська та постачальні склади совєтів між ріками Кума та Терек, а також залізницю на південь від Астрахані.

У Сталінграді успішно проведено наступальні дії. Знищено одну опорну базу ворога, внаслідок чого противника відбито. На Волзі затоплено один великий пароплав. Повітряні нальоти були спрямовані на опорні бази ворога на захід від коліна Волги та на батареї позиції на схід від річки. На Донському фронті італійські частини відбили ворожі спроби переміщення.

На середньому та північному відтинку фронту власні наступальні частини знищили велике число ворожих бойових становид. Місцеві наступи ворога зійшли нанівець. Бойові літаки бомбили один важний постачальний та комунікаційний вузловий пункт совєтів. Від 10. до 31. жовтня на Східному фронті знищено 615 ворожих літаків, звідси 535 у повітряних боях і 61 зенітною артилерією авіації. Решту знищено на землі. За цей самий час згинulo 56 власних літаків.

У Північному морі авіація затопила один торговельний корабель в 7000 рбт. і пошкодила два великі вантажні кораблі. У далеко розтягнених операціях, що сягають аж до

водяних просторів на південь від Мадагаскару, німецькі підводні човни після великих успіхів останніх днів знов нанесли великих втрат ворожому транспортному флоту. У Північному Атлантику у шпертому переслідуванні стрінулись вони з рештками конвою, призначеного для Англії, з якого затопили вже 16 кораблів в 94000 рбт; вони затопили з нього дальніших шість кораблів в 37000 рбт. і пошкодили два пароплави влучними поцілами торпед. Інші підводні човни затопили 20 кораблів в 31000 рбт. у Північному морі біля острова Ян Масн, у Північному Атлантику біля св. Погна, в області Екватора біля острова Фернандо Норона, у Південному Атлантику та на прибережних областях Індійського Океану. Один з цих кораблів потонув із п'ятьма екіпажами пароплавів, які взято на борт із затоплених кораблів і для яких не вистачило місця в рятівних човнах, що були в їхньому розпорядженні. Цим самим ворог втратив знов 26 торговельних кораблів разом 168000 рбт. Частина цих кораблів, навантажена воєнними матеріалами, була призначена для Північно-африканського фронту.

Боротьба у Гвінті продовжується на цілому фронті. Німецько-італійська пантерна армія ставить опір масовим наступам ворога. На окремих відтинках наші частини відібрали плазмірно деякі позиції. Бойові літаки проводили увесь час нальоти на британські позиції. Дня 3 та 4 листопада німецькі та італійські мисливці у впертих повітряних боях проти численно переважаючого ворога збили 30 літаків. Згинули чотири власні літаки.

Німецька авіація нападає лише на військові об'єкти

СТОКГОЛЬМ.—Як довідується «Даттсестен», совєтське посольство в Лондоні офіційно повідомило англійського архієпископа з Кентерберрі про совєтські застереження до інтерв'ю, яке під час подорожі до Лондону дав недавно для преси в Лісбоні єпископ Гібралтару, описуючи свої враження з Мальти.

Як відомо, єпископ заявив в цьому інтерв'ю, що, не зважаючи на безперервні повітряні нальоти на острів, площі та

села на Мальті, які не мають ніякого військового значення, осталися зовсім непошкоджені, що, на його думку, свідчить про те, що авіація держав осі бомбардує лише військово-важливі об'єкти. Як повідомляє часопис, англійський архієпископ відповів, що він боліс над «бездумністю» цього єпископа та вимагатиме від свого духовенства узгіднювати в майбутньому свої погляди з потребами воєнної агітації.

Горять британські нафтоочисні заводи біля Моссула

РИМ.—Як повідомляє агентство Стефані, підпалили араби британські нафтоочисні заводи, віддалені на 35 км. від Моссула. Праця над гашенням не дала дотепер жадних наслідків. Шкода коштів вже 8 мільйонів фунтів стерлінгів.

Токіо про нові успіхи німецьких підводних човнів

ТОКІО.—Всі японські часописи подають великими заголовками надзвичайне повідомлення Верховного Командування Збройних Сил про те, що німецькі підводні човни вперше пробралися аж на Індійський океан. Часописи висловлюють загальну радість з нагоди нових німецьких успіхів і зазначають, що боротьба на всіх океанах провадиться проти того самого противника.

Надзвичайне повідомлення зміщено також світляними написами на будинку видавництва Асагі.

Відкриття міністерства для Великої Східної Азії в Токіо

НАНКІН, 2.11.—В зв'язку з відкриттям міністерства для Великої Східної Азії в Токіо подав міністр закордонних справ національного китайського уряду Хуніні слідуочу заяву: «Президент держави Вангчінгвей заявив, що він готовий ділити з Японією всі радощі та болі. Національний Китай та Японія є, отже, братами.

Міністерство для Великої Східної Азії буде утримувати тісні відносини з національним Китаєм. Тому, отже, національно-китайський уряд вітас радісно відкриття нового міністерства, тим більше, що його керівник, міністр Аокі був головним господарським дорадником національно-китайського уряду, а віцеміністр Кімамотто є знавцем східно-азійських справ. Національні китайці вірять, що праця міністерства для Великої Східної Азії дасть добрі наслідки».

В Іспанії розстріляно шістьох бандитів

МАДРИД.—Ма підставі судового приказу розстріляно шістьох бандитів, які тероризували сільське населення Андалузії грабницькими нападами. Військовий командувач наказав, що тих, які зі страху не виявлятимуть таких бандитів, буде карано, як співвинуватих.

Дипломатичний кореспондент ДНБ про промову Смутса

БЕРЛІН.—Дипломатичний кореспондент ДНБ пише: Деякі супровідні обставини промови південно-африканця Смутса є без сумніву більш цікаві, чим «заяви», дані ним його приятелям. Можна додумуватися, що він у Лондоні радився за замкненими дверима про плани, які мають на меті в більшій або меншій мірі усунути тяжке положення, в якому опинилися союзники згідно слів Лісида Джорджа та Вінстона Черчілля.

Чи неясні натяки про «офензивну кінцеву фазу» зроблено з тою метою, щоби широким масам в Англії або навіть в Совєтському Союзі подати надії на той «вихід з теперішніх труднощів», про який говорив старець Лойд Джордж або чи Черчілль відчуватиме славне «зміцнення нашого духа», це окреме питання. Цьому натякові в кожному випадку надає колоритну остеререження, що відповідної хвилини не можна прогавити з бажання перебільшених приготувань та не дати більшовикам «помочі у повній

кількості та якнайшвидше». Тим Смутс заступається за відтяження для Сталіна. Його розмова з совєтським послом у Лондоні, мабуть, привела йому на очі настирливість сталінських думок. Ствердження цього є важливіше від спроби південно-африканського президента міністрів надати Атлантийській Карті нового блиску, від його полеміки з поглядами про упадок британської світової держави або від його думок про новий лад по війні.

Смутс окружною дорогою признає, що час перестав бути вже приятелем союзників. Остається лише чекати, чи він зі своїми остеререженнями буде мати більше успіху від Сталіна з його повторюваними домаганнями, в яких—як «Івнінг Ньюз» пише у цілковито песимістичному міркуванні про положення—говориться про безнадійність військових метод союзників, так що твердження Фюрера про те, що час працює для Німеччини, підтверджується.

Конфіскація всіх паперових виробів в ЗДА і Канаді

СТОКГОЛЬМ.—Згідно повідомлення «Афтон Тіднінген» в Вашингтоні, американський уряд для воєнної продукції повідомив сьогодні про конфіскацію всіх паперових виробів, м. ін., також газетного паперу в ЗДА,

а також в Канаді. Всі споживачі паперу одержать свої приділи, які відповідатимуть пересічній кількості, що її зужито за останніх 6 місяців, однак, очікується дальших обмежень.

Думки з приводу 7—8 листопада

Совєтська система немилосердно визискувала землю і людей, щоби переводити великі озброєння, які мусили служити не для захисту, а для світової революції, отже, для підкорення інших народів і руйнації всіх культурних цінностей.

Всупереч усім фразам про ошасливлення світу, більшовизм, після 25 років кривавого володарювання, залишає по собі на всіх ділянках життя руїни, які у минулому році можна було бачити по всій країні. Ця руйнація полягала в безглуздому нищенні засобів виробництва, які обслуговували лише місцеве населення і через втрату яких тепер страждають не німці а якраз українці.

Ті самі злочинці, що тепер ще керують совєтською державою, були вбивцями і за перших років революції. На рахунок їх злочинів стоять 25 голодних років совєтського панування, масові заслання, розклад родин, знищення мільйонів порядних людей. Щодо свободи особи і думки, то в совєт-

ській державі від них не залишилось і сліду.

Що вони посіяли, те і збирають: на території, над якою вони ще панують, настає стан катастрофи. Їх революційна армія під ударами німецьких збройних сил так занепадає, що вже не може поправитись. Німецькі збройні сили, ударна міль яких щодня більшає, дбають про те, щоби європейська культура і життєвий простір європейських націй вже ніколи не зазнавали більшовицької загрози.

Населення Сходу живе тепер під захистом міцної німецької армії і після звільнення з більшовицької тюрми гарантоване від смертельних страхів совєтської системи. У рамках нового ладу в Європі воно крокує до більш щасливого життя. Снівпрацювати при цьому і підтримувати німецький провід в його добрих намірах є тепер єдиним і найбільш почесним завданням усіх правильно думуючих українців.

25 років кривавого терору

РІВНЕ.—7 листопада 1942 року сповнилась 25 річниця з дня вибуху найжахливішої чуми, яка будьколи в історії, на протязі довгих тисячоліть, навістила людство. Мабуть, ніхто ніколи не перелічить всіх тих вбивств і руйні, жаху і страждань десятків мільйонів людей, занепаду і грабежів, богохульства і морального спустошення, що їх за порівняно недовгий час занодіяв злочинницький большевизм. Саме 25 років тому з диму і крові, гвалту і пљондровання перейшов в діло нікчемний витвір жидівських мозгів, стаючи жахливим поглядом криваво конкретним для всіх тих народів, що ними заволоділи доктринери з під знаку Маркса—Енгельса—Леніна—Сталіна. Жидівські й інші психопати захопили тоді владу в колишній російській імперії.

Зараз же з перших днів існування цього режиму розпалівся терор, який винищував культуру і всі її здобутки. Жертвою його впала російська аристократія і інтелігенція. Большевицькі вожаки—Сталін, Ворошилов, Тимошенко, Будьонний, Шверник, Каганович, Молотов і др.—всі ті, що сьогодні творять кліку кремлівських можновладців, виступили тоді були вперше на арену політичної діяльності. Ця їхня діяльність звелася до гангстерських методів у міжнародній політиці. Большевизм, як ставлення світової банди жидівства та як її засіб до опанування світу, з одного боку найшов, не зважаючи на позірні протирічності, найширшу підтримку в колах міжнародної жидівської фінансери, з другого ж боку вже з перших днів свого існування агресивно виступив з намаганнями большевизації всієї Європи. Це він викликавав революційні шумовиння в Мадярщині, в Німеччині, Італії й інших європейських країнах. 25 років проіснував большевизм, створюючи на протязі цілого свого існування загрозу для Європи.

Леліючи плани світової революції, совети для здійснення цього свого божевілля знищення і руйні не вагалися кинути країни і народи, яких вони погнітили, в безприкладну нужду і розорення. Немилосердно використовували советські комісари землю і людей, переслідуючи одну лише мету: створити потворно велику воєнну машину проти Європи—ба проти світу. Всі п'ятиліткі були переведені з одного лише метою—зоблізувати всі наявні на одній шостій частині світу сили для підбою і уярмлення Європи. Неначе несамолюбний політ, гнітив большевизм 180 мільйонів людей, а крім цього, він обмотав своїми лапами майже всі країни світу. Багато країн стали жертвою і ареною жидівських агентів большевицького комінтерну. Світову революцію було підготовлено у всьому світі. Скрізь, у всьому світі, мала бути заведена новітня система кріпацтва, колективізація.

Скрізь робітник повинен був бути предметом найжорстокішої експлуатації з боку жидівсько-большевицької кліки. Словом, повинно було прийти до загаль-

ної руйні і знищення. Це власне в забріханій термінології советської пропаганди звалосся «крокуванням до вершин людського щастя—комунізму». Крокували до цього примусово всі громадяни «советського раю». Крокували обдерті, голодні, зморені, переслідувані терором енкаведитських катів. Голодні, роздратовані вогнем і катуваннями, маси большевицької армії готувались до нападу на Європу.

У «країні соціалістичного щастя» під наганом жидів дедалі зникав слід всякої свободи. Робітника, ніби невольника, приковано до верстату, селянина втиснено в систему колгоспу, де виточувано з нього всі соки, вимотувано всі жили. При тому всьому заставлено ще тих бідних людей, яких шумно названо громадянами ССРСР, співати похвальні гімни в честь Сталіна і його кривавої кліки та радіти своєю гіркою долею, своїм рабством.

Річниця—«великої жовтневої соціалістичної революції» була притоками до несамолюбних у своїй протарічності маскарадів «всенародних радіснів». Всіх до одного виганяли жидівські шпиви з хат та гнали, ніби баранів, попри трибуни, на яких пишались кровопивці, радіючи своєю силою, самовіллям. Ще 23 річницю святкували були большевики бучно, з гордістю, впоюючися солодкими мріями про захоплення цілої Європи.

Але Провидіння не терпіло довго цієї болячки на організмі людства. Бо саме Фюрер Великонімецького Райху Адольф Гітлер проглянув злочинницькі плани Сталіна і його жидівських хлібодавців. В тім рішачім бою, який почався в червні 1941 р., Великонімецьчина виступила не лише у власній обороні, а в обороні цілої Європи. «Славна» оспівувана жидівськими горлачами доктрина Маркса—Енгельса—Леніна—Сталіна провалитася. Ніби гайвороння від орла, тікали жидомосковські зайди з широкої, багатої хлібом і копальнями України, з країн Остляндю, з Криму, Донщини і Кавказу.

На визволенні від жидо-большевицького гніту землях розквітає, завдяки підтримці, ініціативі і волі відбудови німецького керівництва, нове життя. Визволені народи включені до Європи. І хоч большевизм залишив цілковиту руйну в кожній ділянці життя, хоч мільйо-

ни матерів, батьків, жінок і дітей плачуть за своїми рідними, що їх замучили або вивезли большевицькі кати, все ж панує скрізь всенародна радість. І кипить праця. Праця для перемоги, праця для відбудови спљондрованої вітчизни. Колишні советські громадяни вперше відчули себе людьми. Нова Європа несе добробут усім народам. Україні, Білорусі, Литві, Латвії, естонці—всі вони з колишніх рабів стали активними створювачами нового ладу в Європі, працюючи у себе на полях і в містах, або у могутніх фабриках, чи то сільському господарстві Великонімецького Райху. Большевицька тюрма народів раз за завжди розвалена саме завдяки геніальному керівництву німецької збройної сили. Назавжди проминула смертельна большевицька небезпека, перед нами тепер лише майбутнє в новій Європі.

З чим же зустрічали большевицькі можновладці 25 річницю «октябрі»? Невже і цього року дефілювали перед кровожадним Сталіном і його гайдуками в Москві «розенту-зіазмовані маси»? Думасмо, що большевицький можновладець Кремля, який має таку велику любов до всяких маскарадів, цим разом вдовольсися прийняттям урочистої дефіляди 5 мільйонів солдатів советської армії, що перебувають в німецькому полоні. Думасмо, що вся большевицька пропаганда з гордістю перелічила всі свої «великі завоювання», тобто і «успіхи» зимової большевицької офензиви, і «нездобутну твердиню» Севастопіль, і «геніальні досягнення» стратега Тимошенка, і «велику перемогу» під Харковом і врешті коваючий Сталінград та втрачене постачання на Волзі.

Думасмо, що такий показ досягнень яскраво усвідомив большевиків в тому кінці, який нестримно до них наближається, а всім у-світі відкрив очі на справжню вартість цього «октябрі». 25 років кошмару—25 років страждань і ридання мільйонів людей. Тим більше це розуміють ті, що перебувають ще в заплілі советського фронту. Голод, холод, терор і смерть, смерть, смерть—ось справжнє обличчя большевизму.

І тому саме для рятунку Європи і світу від цієї страшної чуми, що вже 25 років підточує людство, большевизм му- сить бути знищений.

Гітлер—захисник

Гітлер—захисник знедолених мас,
Гітлер—натхненник звияжних,
Гітлер—це ім'я величне для нас,—
Діждали часів ми прекрасних.
Довго Україна ковала в ярмі,
Довго її катували,
Довгі роки ми гинли в тюрмі
І долю свою проклинали...
Чорними крильми пітьма нас
вкривала,

Тьмарилось сонце і зорі ясні.
Сила могутня пітьму розірвала,—
Співай, Україно, пісні голосні!
В піснях ми прослаavimo ім'я твоє,
Гітлер—захисник нещасних!
Із заходу сонце нове устас,—
Діждали часів ми прекрасних!
М. П.

Всі дні для зимової оранки

РІВНЕ.—Дні, які невпинно коротшають, та зимова пора року, яка наступає, все більше і більше обмежують роботу на дворі. Тому український селянин мусять використати кожну вільну хвилину для зимової оранки. Кожна година і кожний день перед приходом морозу є дуже цінні. Українська земля дуже добре надається для зимової оранки.

Рілля стає пухкою і провітряється, так що можна досягнути доброї ферментації ґрунту. Всі сили землі пробуджуються, виділяючи поживні складники. Але зимова оранка є також корисна для росту та розвитку весняного посіву, тому що перед приходом зими можна далеко глибше орати, це значить розпушити рілля. В добре розпушеній ріллі коріння можуть краще розвиватися та на більшому просторі шукати за поживними складниками.

На протязі зими земля має нагоду осістися аж до того ступеня, який найбільше догідний для насіння. Так виглядають різні користі з зимової оранки. Зате після весняної оранки земля вже немає нагоди осістися. Вона вже занадто пухка для насіння і для того треба її придрушувати вальцями. Це означас додаткову працю саме в

дуже гарячому часі, в якому український селянин дуже зайнятий весняними посівами, а тому кожна година для нього дорога.

Поза тим в наслідок випаровування пропадає багато ґрунтової вогкості, що є одною з головних підстав до того, щоби землю, на якій мають навесні сіяти, орати вже восени або під зиму. Після оранки лежить рілля аж до весни.

Було б, однак, цілком неправильним, коли б український селянин, який дотепер орав переважно мілко, розпочав би тепер орати глибоко. Це могло б легко довести до недобрих наслідків. Бо, щоби могли орати глибше, треба рівночасно збагатити ґрунт поживними соками, додавши гною. В кожному разі треба поглиблювати орання новолі.

Щоби могли по можливості якнайбільше зорати в тому короткому протязі часу, що залишається нам ще до морозів, треба тепер вжити всі тяглові сили. Передусім необхідно вжити всі воли та корови. Як відомо, вживання корів, як тяглових тварин, є дуже доцільне і лише тоді шкідливе для тварин, коли їх вживається невміло.

„Камінь Коцюбинського“

ВІННИЦЯ.—На Вінниччині за Старим Містом, у районі села Сабарова, розстелився на лівому березі р. Буг молодий грабовий ліс. Він росте тут і на високих дуже гарних гранітових кручах над самою рікою. На деяких величезних уламках скель, що відірвались колись від суцільного гранітового масиву, знайшли собі притулок чимало дерев. Ці уламки скель, що стоять тут, неначе стіни, і величні споруди в комплексі з пишним лісом створюють чарівний краєвид. І не дивно, що ці місця вже давно в пошані у вінничан і є улюбленим об'єктом їх прогулянок.

Пишна природа цієї околиці міста Вінниці прикрашається наявністю величезного каменя-уламка, гранітової скелі, що носить назву «Камінь Коцюбинського».

В цих околицях в свої юнацькі роки (з 1883 р.) Михайло Коцюбинський любив робити прогулянки і поринати в творчу працю.

За невеликими струмками Перемія і Каракова, що беруть свій початок з порівняно високих горбів лівого берега Бугу, недалеко від Сабарівської греблі лежить над самою волею скеля—«Камінь Коцюбинського». Найближче до нього по сильно оголених гранітових уступах біжить до Бугу биетрий третій струмок.

Ліс, струмки, скелясті береги роблять місцевість, де лежить «Камінь Коцюбинського», виключно мальовничою.

На цьому камені любив часто сидіти Михайло Коцюбинський і писати свої твори. На камені вроблені дві гранітові лави під прямим кутом одна до одної, які привітно зустрічають усіх, хто завітає в ці місця.

1 вересня 1931 р. на цьому камені з сторони ріки була

вправлена меморіальна дошка з білого мармуру, на якій зберігся напис: «Грудяці Вінниччини відзначають цю скелю—улюблене місце М. Коцюбинського, де він писав свої ранні твори».

Треба відзначити, що описані тут місця пов'язані також і з ім'ям полковника Івана Боггуна, видатного політичного діяча з кола гетьмана Богдана Хмельницького. По горбу серед лісу тягнеться земляний вал з ровом, що являє собою рештки укріплення табору Боггуна, введених в середині XVII віку під час боротьби України з поляками.

Наказ

Голови Олександрійської Районової Управи.

За дозволом Німецької цивільної влади зараз на терені Олександрійського району працюють школи в складі перших чотирьох класів.

Обстеженням встановлено, що далеко не всі діти шкільного віку відвідують школи, а відповідальні за це батьки та опікуни не приділяють цьому ніякої уваги.

Районова Управа постановою своєю вже піддала батьків по Марто-Іванівській сільуправі грошовому стягненню в розмірі 200 карб. кожного.

Попереджую, що у всіх випадках невідвідування дітьми шкіл, батьки будуть притягатись до штрафу розміром до 1000 карбованців.

НАКАЗУЮ керівникам шкіл та старостам сільуправ вести облік явки до шкіл дітей і списки на батьків, діти яких не відвідують школи, спрямовувати до Райуправи для накладання грошового стягнення.

Завідуючому Відділом Народівити мати контроль за цією справою.

Голова Районової Управи

П. Герцен.

Жовтня дня 30 1942 року.
ДРУК І ВИДАВНИЦТВО:
Друкарня і редакція, Олександрія,
Управська, 57. Завдрукарнею
К. Юрченко. Відповідальний редактор
О. фон-Зорг.
Тепер діє прейскурант № 1.